

Romana Hahnová

19 let

Sekunda za sekundou a rok za rokem

Tikot hodin, večerní šero, slabé bzučení lampičky, jejíž vřelá záře dopadá na moje vrásčité ruce a kdys šikovné prsty. Mozoly na mých rukou vypráví, jaké to je, starat se o čas a den co den opravovat jeho pomocníčky. Vyžaduje to smířlivost a pokoru, protože ačkoliv se vám malá duše hodinek zastaví v dlaních, čas neúprosně plyne dál, zatímco se ho snažíme polapit, nebo alespoň zpomalit. Nezáleží mu na tom, zda o něm víme nebo ne. Ale samotné vědění nám dává alespoň jistý pocit falešné jistoty.

Prkna mi vržou pod nohama podobně jako moje kosti skřípou, když se nesu do druhého patra ke koupelně. Svléknu se. A zrcadlo se starou fotkou líbezné tváře v rohu, je jediným svědkem vrásčité kůže a znaveného těla, které se pod oblečením skrývá. Stydím se. Ale vím, že by jí to nevadilo.

Ačkoliv už mám své nejlepší roky za sebou, někoho jsem potkal. Je milá a trpělivá... Nikoho nesoudí. Proto musím využít každé sekundy, než přijde. Čím starší totiž jste, tím více to dá práce, aby člověk vypadal dobře. V kontrastu s tím si vzpomínám si na den, kdy jsem dostal své první hodinky. Všechno se zdálo jednodušší... Byly to mé jedenáctné narozeniny a oplýval jsem mládím, radostí, ambicemi... A optimismem do budoucna.

„Vláďo, něco si přeji.“ Ponoukala starší žena s jasnými očima malého chlapce, který vyjeveně koukal na čokoládový dort. Byl drobný, vlasatý, a líce měl tak pěkně dětsky zarudlé, jelikož se ještě před chvílí proháněl v zahradě s ostatními. Nadšeně se předklonil, a když už se nadechoval, aby sfoukl svíčku, ještě drobnější kluk vedle něj ji sfoukl za něj. Chlapec na moment ztuhle zíral na vyhaslý knot, a když si uvědomil co se právě stalo, začal natahovat moldánky. Zatímco se ta starší žena sháněla po zápalkách, přišel do výjevu starší muž, zřejmě jeho otec, jelikož si byli nápadně podobní. Chlapec se téměř hned utišil, a muž si před ním klekl. „Vladimíre. Jsi už velký kluk. Nemůžeš nebrečet kvůli takové hlouposti.“ Mluvil takovým zvláštním hlasem, který vyžadoval respekt. Jeho obličej byl tak podivně ostře řezaný, až se zdálo, že kdybyste ho chtěli útěšně pohladit po tváři, pořezali byste se o ty ostré linie. Mozolnatou rukou pročísl synovi vlasy a usmál se. Ne ústy, ale očima. Poté druhou ruku pomalu vystrčil zpoza zad a ukázal tak synovi malé kapesní hodinky. Viděly lepší časy. Lesk se z nich vytratil, a jejich povrch jako by pod hebkým dotekem času lemovala rez.

Voda teče. A je to takový pocit, jako by mi sám Bůh odpouštěl všechny moje přechyby.

Když vylezu ze sprchy, oholím se. Břitva mi klouže po lících a oči, které byly kdysi jasné jsou teď už jenom kobky pro vyhaslá slunce. Opravdu to není hezký pohled, obzvlášť, když víte, co jste byli, v co jste rostli a doufali v porovnání s tím, co zbylo. Ale to je život. A skulptura tvořená ošemetnou prací času. Ale ačkoliv se to zdá strašné, lidé mají tu vadu, že vždycky nacházejí optimismus. Zrovna dnes, ve svých sedmdesáti devíti letech jdu na rande. Kdo by to byl řekl? Rande... Nemůžu si pomoci, pohledem opět zalétnu k fotce na zrcadle. Poznali jsme se na disku, a tehdy jsem si myslel, že je to snad to nejkrásnější stvoření, co

může existovat. Uměla se bavit a dělala všechno naplno s odvahou. Občas jsem si říkal, jestli má vůbec pud sebezáchovy...

„Hudba, tanec, alkohol a ženy kamaráde! Co víc chceš?“ Zakřičel kluk s dlouhými dredy na svého kamaráda, ve snaze překřičet muziku. Jim oběma nemohlo být víc jak dvacet. Ten s dlouhými vlasy byl vysoký a hubený, až budil pocit, že je v dvoudimenzové animaci. Měl na sobě tričko se skupinou Metallica a záplatované džíny, které snad nikdy neviděly pračku. Ten druhý byl zřetelně menší, zato o něco širší, ale vyčníval z řady právě tím, že na sobě měl bílou košili, černé kšandy a mokasíny.

„Hele Patriku, tohle asi nebude úplně pro mě...“ Řekl váhavě, ale nikdy byste nevěřili jaký měl hlas. Hluboký a melodický jako samet s kouřem cigaret, a vůbec to k němu nesedělo. „Co blázníš? Hele, to bude dobrý, fakt, pojď, jen se napijeme a všechno bude fajn.“ Utěšoval horoucně Patrik a rychle vzal menšího chlapce kolem ramen, vedouce ho k baru. „Jo... Fajn fajn, dobře...“

Všude byli lidé, někteří vedle nich, jiní se vlnili na parketu. Tomu menšímu to připomínalo námluvy slepic nebo žízal. A byla tam světla. Působila závratě podobně jako hudba, která člověku proudila celým tělem. Patrik jim oběma objednal drinky, a relativně rychle se pod opojností noci a potu vytratil do masy lidí. Ten druhý chvíli zůstal sedět, dívajíc se okolo. Mrzelo ho, že si to nedokáže tak úplně užít a „odvázat se.“ Eventuelně vstal, a bez zaplacení se spěšně vytratil na impulzu hořkosti. Chvilku stál před tím podnikem, než se rozhodl zapálit si mentolovou cigaretu. A tehdy, za oblakem kouře, ji uviděl. „Hej, jsi v pořádku?“ Krčila se zrovna vedle za rohem za doprovodu tichých vzlyků. Pomalu obešel roh malé zídky a také se skrčil a poklepal jí na rameno, když neodpověděla. „Vole, prozradíš mě, pšššš!“ Podívala se na něj, ústa v širokém úsměvu a oči plné jisker ze smíchu dokořán, nádherně zelené... A červené. To, co si myslel, že byly vzlyky, bylo ve skutečnosti chichotání. „Tak... promiň.“ „Dobrý dobrý, hlavně potichu.“ Mluvila sice šeptem, ale byl to takový ten hlasitý a důrazný šepot, který ruší svou pointu. „Tys... Něco měla?“ „Mariánku,“ Najednou se rozřehkala na celé kolo: „A já jsem Marie.“ „Vladimír.“

Vejdou do ložnice a obléknu si své nejlepší sako. Člověk musí přeci být k světu ve společnosti slečen... Není tohle trochu z módy? Ne, ne... Italský je nadčasový. Určitě. Ještě trocha kolínské... Ta slečna, se kterou dnes jdu, je velice známá a důležitá osobnost. Zná ji každý. I mě jednou znala spousta lidí. Každý člověk má takový ten jeden moment slávy... Ale nikdy to tak úplně nevyjde.

Ten oválný muž měl nejlepší léta za sebou. Vešel do baru s obrovským kytarovým pouzdem a ženou, která ve svých nejlepších letech byla. Takže se nedalo říci, kolik jí tak může být, neboť ženy mají svá nejlepší léta pořád.

On měl na sobě tmavě modrý oblek s tenkými proužky a jeho vlasy nakrátko střižené vlály tak nějak do všech stran, jako by jím neustále procházel proud. Ona měla stejně tmavé šaty, černé krátké vlasy, ale především zářivě zelené oči, na nichž neustále seděly růžové brýle.

Žena si sedla k jednomu ze stolů, zatímco se ten muž na chvíli vytratil. Bar se začal naplňovat, zrovna, když vyšel na pódium. A hrál. A zpíval tak nádherně tím hlubokým hlasem, a všichni tleskali. Jen ta žena na něj pořád hleděla jako socha, což byl kontrast k jejímu obvyklému energetickému chování. Jen seděla. A dívala se. Dívala se očima, z nichž

vyzařovalo tolik tepla a citu, že by se v nich jeden utopil. A on se v nich topil, protože každému v místnosti bylo jasné, že zpívá jen pro ni.

Chodili tam každý čtvrtek. I lidé tam chodili každý čtvrtek, dokud se netvořily fronty až u dveří.

Přišel ale den, kdy se v tom baru už nikdy neukázali. Mezi lidmi se šušovalo, že žena toho muže onemocněla.

A časem tak jen z jediného okna na náměstí, šlo opět slyšet ten hlas, jak svojí drahé zpívá. Každý den jako hodinky. A byl plný smutku a radosti a života a smrti. A touhy.

Lidé si zvykli, občas se u toho okna shromažďovali, občas podávali stížnosti... Ale trvalo to snad pět let, než utichl doopravdy.

Sejdu zpět dolů a z malého stolku seberu své kapesní hodinky. A pak čekám, než přijde má slečna. S tikotem tolika hodin zaraz počítám sekundy.

Najednou se otevrou dveře, a zvonek nad nimi se zvučně rozcinká. Když vejde dovnitř, tikot hodin se zastaví a místnost prostoupí chlad. Už jen ticho, vřelé a očekávané.

Není vůbec ošklivá, není ani krásná. Je jen nepopsatelně opravdová. Je tak surově skutečná, až se třesou kolena. Její černý háv vlaje, jak se přibližuje – a já se usměju.

„Přišla jsem příliš brzy?“ Řekne a vezme mě za ruku.

Naposledy se ohlédnu. Na fotku svojí Marie, té nejkrásnější ženy, kterou jsem měl tu čest poznat. Jemně sklopím hlavu, jakoby na pozdrav. Nebo na sbohem. Nebo na brzy se uvidíme.

„Ne.“ Řeknu, pořád s úsměvem na tváři. „Můžeme jít.“

Vede mě ven, klidným a vyrovnaným krokem.

A když se za námi dvěře zavřou, tikot hodin opět zazní místností.